

67. szalag

#-331.

/66. szalag folytatás/

Behíjtak akkor engem katonának. A tiszteknek semmi joga nem volt. Semmi hatalmuk és joguk. Azt mondták:

- Emberek, aki nem érzi magát katonának, az haggya el a lak-tanyát. Aki pedig itt akar maradni önként, az pedig maradjon itt.

Minek mentem volna haza? Hogy a hercegnek legyek a béresse? Inkább leszek tovább katona. Ez Kaposváron volt, 1918. novemberében vonultunk be oda. Mindenki azon vót, hogy a közelben lehessen katona. A 17-esek Fehérváron vótak, a 19-esek Pécsen, de az mán meg vót száva, mer megszáták a szerbek. Mindenki Kaposvár felé huzódott, főleg a gyalogosok. Én huszár vótam, mer akkor már én is éppenollan gyalogos vótam, mer megették a bakák a huszárok lovait. Felvettük a harcot a fegyelmetlenekkel. Ez ment 19. január derekáig. Akkor köllött felesküdni a tanácsköztársaságra, de a tanácsköztársaság kikiáltása csak februárban volt.

Az ellenség egyre jobban nyomut be. Kimentem a századommal Gyékényesre, az őrsöket meg kihelyeztük Kaponyára, Murakereszturra, és Gyékényesre. 20-25 km-es zónában vótak. A századparancsnok megválasztott politikai helyettesnek. Fölügyeltem mindenre, irányítottam a századot. A határon csend vót. A szerbek nem csinýátak semmi incidenset. Azok a Murán önnan, mi meg innen vótunk. Leginkább köllött fölügyelni a csempészekre.

Kinn a határon minden embert érdeme szerint értékeltem.

Az idő haladt, csend volt, nyugalom volt. Gyüttek hozzánk a jelentések, hogy a Tiszántulra átmentek a magyarok, a románokkal szemben helyezkedtek, a román királi csapatok megerősítésével gyüttek a fehérek, a Hortinak a katonái és átnyomták a Tiszán a Vörös Hadsereget. Eccer csak nem kapunk jelentést sehonnan. Ez vót 19 július utollába. Vót egy meghuzódott századosunk. Aszongya, hogy értesiccsem az őrsöt Kaponyán, szeggyem őket össze, majd mennyek Kereszturra. Hozzák a fegyvert magukkal. Odaérünk Gyékényesre, azt mongya a százados, hogy a fegyvereket rakják csomóba, és bemehetnek a restibe.

Ez csak csel volt. Mire mi kigyűttünk, már más kezébe vót a fegyver. Ez a százados egy áruló vót, aki hozzánk vót beépítve. Akkor már teli vót a váróterem is. Szoritottam bennünket a pálya felé. Ott vót két teherkocsi. Akkor má gyűrűbe vótunk. Harmadik nap reggel Kaposváron kötöttünk ki. Onnan bevíttek bennünket a laktanyába. /Barosba/ A főkapunál mentünk be. Ott má eláták az urunkat hosszú botokkal. Ott aztán vér nélkül nem maratt senki. Bevíttek bennünket a pincébe, kezdődött a verés, meg a vallatás. Azt se tudom, mér kaptam első nap tizenkettőt. Másnap tizenkettőt kaptam meginn.

Ez agusztus 6.-a körül vót. Azután is sokat vertek bennünket. Mondtam is a századosnak, mikor huzta le a gatyámat, hogy ne kicsinyesként üssenek, hanem egyszerre üssenek agyon bennünket. Aszondta, hogy piszkos komunista vagyok, még jár a szám, amikor kegyelmet élvezek. Akkor adott még hatot.

Amikor behuztak a helemre, a Rekmicer Béla vízzel kínálgatott. Ment ez hét hónapon keresztül. Etlen, szomjan vótunk.

Főleg az én ügyemet vizsgátam legjobban, mer én vótam a felelős a századér. 20. márciusába gyűttem el onnéd. Csak a csontom meg a bőröm maratt meg. Nem vótunk harcoló alakulat, mégis bünsnek minősítettek bennünket.

..... Rossz felvétel.....

B del. ünnes.